

være hensigtsmæssigt at sætte faste Takster; det er maaske nødvendigt. Men hvis man fastholder, at en Mand har Ret til at eje noget, har Ret til at beholde den Kapital, som han maatte have sparet op, og alligevel faa en passende eller den fulde Alderdomsunderstøttelse, saa gavne vi Befolkningen bedst og opnaa bedst det Formaal, som Loven fastsætter. Derfor kan det maaske være nødvendigt at have disse faste Takster. Men var det ikke dette Hensyn, der gjorde sig gældende, vilde jeg sige: Lad os hellere overlade til Kommunerne ligesom hidtil at afgøre, hvad enhver behøver; thi der kommer et Moment til, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Knudsen) kom ind paa, og hvor jeg ikke er ganske enig med ham. Han sagde, at man skal fastsætte Alderdomsunderstøttelsen endogsaa uden Hensyn til hans Slægt, hans Familie. Det finder jeg ikke, at man aldeles ubetinget kan sige. Naar en velstaaende Slægt forlanger Alderdomsunderstøttelse for et fattigt Medlem af Slægten, forekommer det mig, at det dog er noget uberettiget, det er rimeligt, at Kommunalbestyrelsen der kan tage noget Hensyn og forlange, at den velhavende Slægt skal understøtte vedkommende, hvad enten det nu er en Fader, en Moder eller en Broder. Kommunalbestyrelsen bør i det mindste have det i sin Haand at kunne sige til vedkommende, som trænger til Understøttelse: Hvis din Slægt ikke vil understøtte dig, kunne vi ikke give dig anden Alderdomsunderstøttelse end Optagelse i et Asyl, der faar du det nødvendige og heller ikke mere; finder din Slægt ikke, at du fortjener at understøttes paa anden Maade, bliver det dens Sag. Det forekommer mig, at man maa kunne gøre den Betragtning gældende over for en Familie, der har Raad til at underholde sine Slægtninge paa deres gamle Dage. Imidlertid er det jo kun Undtagelsestilfælde, som jeg ikke skal lægge stor Vægt paa, og derfor skal jeg ikke modsætte mig, at man gaar til de faste Takster, som maaske ere nødvendige. Gør man dette, kan jeg ikke se, at man her har overskredet, hvad der er rimeligt.

Efter min Mening burde det være Statens Sag at sørge for de gamle, de syge og de fattige, fordi det jo er i allerhøjeste Grad forskelligt, hvor store Byrderne i saa Henseende kunne blive i de forskellige Kommuner. Og gennemgaaende kan man vel nok sige, at Byrderne falde haardest paa de Kommuner, der ere slettest stillede.

Paa den anden Side, naar det skal overlades til Kommunerne selv at fastsætte Understøttelsen, saa er det rimeligt, at Kommunerne kommer til at udrede en Del af disse Understøttelser, ellers kunde man ganske vist let blive for flot. Jeg er derfor enig med Forslagsstillerne i at fastholde, at Staten skal yde et større Beløb end efter den hidtidige Lov, og ligeledes i, at Bidraget fra Statens Side sættes til 75 pCt. Jeg mener ubetinget, at det ikke kan sættes mindre. Derfor er jeg aldeles ikke enig med de ærede Forslagsstillere i, hvad der her staar, at efter fem Aars Forløb kan dette Bidrag fra Statens Side sættes ned. Lad os holde paa de 75 pCt. som Minimum fra Statens Side, det kan blive dyrt nok endda for Kommunerne at skulle udrede en Fjerdedel. Det tilfalder efter min Mening Staten i sin Helhed at sørge for de trængende rundt omkring i Landet. Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget til yderligere Fremme, idet jeg i det væsentlige kan slutte mig til Tanken deri, og jeg haaber paa at vi saaledes kunne komme til en forbedret Lov i saa Henseende. Det vilde være til Gavn saavel for Kommunerne som for Staten og for hele Befolkningen, først og fremmest for dem, der komme i Trang, men sandelig ogsaa for dem, der aldrig have Udsigt til at komme i det Tilfælde at skulle søge Alderdomsunderstøttelse.

K. Kristiansen: Jeg skal i Lighed med mine to ærede Kolleger, der allerede have udtalt sig, udtale min Glæde over, at dette Forslag er forelagt i Aar igen.

Da vi sidste Aar havde samme Forslag til Forhandling, udtalte jeg, at hvad jeg særlig ankede over i den nugældende Lov, var, at Skønnet over det Beløb, der skal ydes i Alderdomsunderstøttelse, er overladt til den samme Myndighed, som styrer den Kasse, der skal udrede Halvdelen af Understøttelsen. Da den nuværende Lov traadte i Kraft, var jeg Sogneraadsformand for en stor Kommune, og det faldt mig straks i Øjnene, hvor uheldigt det var, at Sogneraadene skulde skønne over, hvor stort Understøttelsesbeløbet skulde være. Jeg saa straks, hvordan Loven vilde virke, nemlig saadan, at de daarligste Elementer blandt de gamle — og der er jo daarlige Elementer i alle Klasser — de, som ikke just have brudt sig meget om at arbejde, men helst ville leve af Understøttelse, hvor de kunne faa noget, straks vilde melde sig, for, som der staar